

— На пріятенъ романъ, пое графинята, защото романытъ съ рыцарскы лица сж много непріятны.

И тѣзи госиожы продължавахъ изниско разговора си, който вѣроятно не чуваше царицата, защото въ сщщото време тя слушаше едно изложение за успѣхытъ на промышленнытъ работы въ царството на Валенція; между сичкото туй тя са исчерви внезапно! Може да си бѣ припомнила идентъ, или сънищата на минжлата нощъ за Авансеразытъ.

Въ часа на тръгванъето приближихъ са колата на царицата, но намѣсто арагонскытъ катѣры, които я тегляхъ минжлыя день, сега бѣхъ впрегнѣты въ нея шесть великолѣпны арабекы конѣе, на конто широкытъ гривы, бѣхъ преплетены съ цвѣтя, а богатытъ имъ покрывкы обшиты съ драгоцѣнны камъни, дарѣтъ бѣше нанстина царскый.

«Таквози е гостелюбіето на Маврытъ! извика царицата съ въсторгъ. Много ни я бѣхъ хвалили, и подобръ быхмы сторили да не бѣхмы я испытали, приложи тя съ усмивка, защото безъ малко ще разоримы гостелюбивыя домовладыка.»

А послѣ, като са обърнѣ съ голѣмо благоволеніе къмъ стареца :

«Надѣж са, рече тя, че донъ-Деласкаръ д'Алберикъ . . .» Трѣба да забѣлѣжимъ, че, щомъ веднажъ царицата нарече Алберика *донъ*, той имаше позволеніе отъ тогасъ да носи този титулъ, който доставяше благородство и нему и на наслѣдницитъ му.

«Надѣж са, че донъ-де-Ласкаръ-д'Алберикъ ще доде да ны посѣти въ палата ни въ Ескуріанъ или въ Арангуезъ, и че ще можемъ да му отдадемъ гостелюбіето което получихмы въ кжщата му. Но азъ нема да излѣзж отъ кжщата му докато не му сторѣж и азъ нѣкоя милость, и за туй го молиж да ми я понека.»

Съ душевно умиленіе и признателность Деласкаръ хвърли погледъ на сына си като да искаше съвѣтъ. А момкѣтъ отговори арабекы изниско съ една само дума.

Царицата носяше сега на пояса си едно отъ пре-